

ΖΑΝ-ΠΟΛ
ΝΤΙΝΤΙΕΛΟΡΑΝ

Ο ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΩΙΝΟΥ ΤΡΕΝΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΡΙΤΑ ΚΟΛΑΪΤΗ

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

«Η ΑΜΕΛΙ ΠΟΥΛΑΙΝ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΚΑΙ ΜΑΣ ΧΑΡΙΖΕΙ
ΤΟ ΠΙΟ ΩΡΑΙΟ ΤΑΞΙΔΙ ΠΟΥ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΦΑΝΤΑΣΤΕΙ...»

LIBRAIRIE FILIGRANES

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΚΑΠΟΙΟΙ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΚΟΥΦΟΙ, μουγγοί ή τυφλοί. Κάποιοι άλλοι βγάζουν την πρώτη τους κραυγή «στολισμένοι» μ' έναν δύσμορφο στραβισμό, ένα λαγώχειλο ή ένα αποκρουστικό αιμαγγείωμα στη μούρη. Άλλοι πάλι έρχονται στον κόσμο στραβοκάνηδες, και μάλιστα με το ένα μέλος νεκρό προτού καν ζήσει. Όσο για τον Γκυλαίν Βινιόλ, αυτός ξεκίνησε τη ζωή του με μοναδικό βάρος μια ατυχή γλωσσική παραδρομή: Βιλαίν Γκυνιόλ,* ένα άθλιο λογοπαίγνιο που έβγαινε από το πάντρεμα του πατρώνυμου με το βαφτιστικό του όνομα και το οποίο ηχούσε στ' αυτιά του από τα πρώτα του βήματα, δίχως να τον αφήσει ποτέ.

Οι γονείς του, καταπώς φαίνεται, αγνόησαν όλα τα ονόματα των αγίων που αναγράφονταν στο ημερολόγιο των Ταχυδρομείων της χρονιάς του 1976 και διά-

---

* Vilain Guignol: Ασχημοφασουλής. (Όλες οι σημειώσεις είναι της μεταφράστριάς.)

λεξαν αυτό το, φερμένο απ' το πουθενά, «Γκυλαίν» χωρίς ν' αναλογιστούν ούτε μια στιγμή τις ολέθριες συνέπειες της πράξης τους. Παραδόξως και μολονότι τον κατάτρωγε η περιέργεια, δεν τόλμησε ποτέ να ρωτήσει τους λόγους αυτής της επιλογής. Φόβος μήπως προκαλούσε αμηχανία, ίσως. Φόβος επίσης μήπως και η κοινοτοπία της απάντησης τον απογοήτευε. Ορισμένες φορές προσπαθούσε να φανταστεί πώς θα ήταν η ζωή του αν τον έλεγαν Λουκά, Ξαβιέ ή Ουγκό. Ακόμα και το Γκισλαίν θα έφτανε για την ευτυχία του. Γκισλαίν Βινιόλ, ένα ευπρεπές όνομα που θα του επέτρεπε να φτιάξει την ταυτότητά του, καθώς το σώμα και η ψυχή του θα προφυλάσσονταν πίσω από τέσσερις άκακες συλλαβές. Αντ' αυτού, έπρεπε να περάσει την παιδική του ηλικία με, κρεμασμένη από τα μπατζάκια του, την ταπεινωτική γλωσσική παραδρομή: Βιλαίν Γκυνιόλ. Για τριάντα έξι ολόκληρα χρόνια, προτίμησε τελικά να ζει στην αφάνεια, να γίνεται αόρατος έτσι ώστε να μην προκαλεί γέλωτες και χλευασμούς που ακολουθούσαν αμέσως μόλις τον αντίκριζε κανείς. Στόχος του: να μην είναι μήτε ωραίος, μήτε άσχημος, μήτε χοντρός, μήτε λεπτός. Ίσα μια ακαθόριστη σιλουέτα που διακρίνεται αμυδρά στα όρια του οπτικού πεδίου των ανθρώπων. Να χάνεται στο τοπίο μέχρι ν' απαρνηθεί τον εαυτό του, μένοντας έτσι ένας μακρινός τόπος που ποτέ κανείς δεν θα επισκεφθεί. Όλα αυτά τα χρόνια, ο Γκυλαίν Βινιόλ περνούσε τον καιρό

του μες στην ανυπαρξία, εκτός από δω, σε τούτη τη θλιβερή αποβάθρα του σταθμού όπου στεκόταν κάθε πρωί, όλη τη βδομάδα εκτός από τα Σαββατοκύριακα. Κάθε μέρα την ίδια ώρα περίμενε το τρένο, με τα δυο του πόδια πάνω στη λευκή γραμμή που οριοθετούσε την απόσταση ασφαλείας από την αποβάθρα. Αυτή η ασήμαντη γραμμή η αποτυπωμένη στο μπετόν είχε την παράδοξη ικανότητα να τον καθησυχάζει. Εδώ, η οσμή του λάκκου που πλανιόταν διαρκώς μες στο κεφάλι του εξαφανιζόταν ως διά μαγείας. Και τα λίγα λεπτά μέχρι την άφιξη του συρμού, την ποδοπατούσε θαρρείς και ήθελε να βυθιστεί στο μπετόν, ξέροντας βέβαια πολύ καλά ότι αυτό ήταν απλώς μια απατηλή αναστολή, ότι ο μόνος τρόπος για να γλιτώσει από τη βαρβαρότητα που τον περίμενε κει κάτω, πέρα απ' τον ορίζοντα, ήταν να ξεκολλήσει από τη γραμμή πάνω στην οποία κουνιόταν ανόητα μια στο ένα πόδι και μια στο άλλο, και να γυρίσει στο σπίτι του. Απλούστατα, μπορούσε να τα παρατήσει, να ξαναβρεί το κρεβάτι του και να κουλουριαστεί στο ζεστό ακόμα βαθούλωμα που είχε σκάψει το σώμα του στη διάρκεια της νύχτας. Να δραπετεύσει μέσα απ' τον ύπνο. Τελικά όμως, ο νεαρός άνδρας έπαιρνε πάντα την απόφαση να μείνει στη λευκή γραμμή, να ακούσει το πλήθος των τακτικών επιβατών που μαζεύονταν πίσω του καθώς τα μάτια που καρφώνονταν στον σβέρκο του, προκαλώντας του ένα ελαφρύ κάψιμο, του θύμιζαν πως ήταν ακόμα

ζωντανός. Με τα χρόνια, οι άλλοι επιβάτες κατέληξαν να του δείχνουν έναν σεβασμό όλο επιείκεια, σαν αυτόν που δείχνουμε στους άκακους τρελούς. Ο Γκυλαίν ήταν μια ανάσα δροσιάς που, στα είκοσι λεπτά της διαδρομής, τους έβγαζε για λίγο από τη μονοτονία των ημερών.

Ο ΣΥΡΜΟΣ, Μ' ΕΝΑ ΣΤΡΙΓΚΛΙΣΜΑ των φρένων, σταμάτησε στην αποβάθρα. Ο Γκυλαίν ξεκόλλησε από τη λευκή γραμμή και μπήκε στο βαγόνι. Το στενό στραποντέν* δεξιά από την πόρτα τον περίμενε. Προτιμούσε το σκληρό πορτοκαλί κάθισμα από τα άνετα μαλακά σταθερά καθίσματα. Με τον καιρό, το στραπον-τέν έγινε τελικά μέρος του τελετουργικού. Υπήρχε κάτι το συμβολικό, που τον καθησύχαζε, σε τούτη την πράξη, στον τρόπο που κατέβαζε το κάθισμά του. Μόλις ο συρμός ξεκίνησε, έβγαλε το χαρτονένιο ντοσιέ από την πέτσινη σάκα του που δεν την αποχωριζόταν ποτέ. Το μισάνοιξε προσεκτικά και, ανάμεσα από δυο στυπόχαρτα, σε απόχρωση ροζ μπομπόν, ανέσυρε ένα φύλλο. Το λεπτό, μισοσκισμένο και φαγωμένο στην πάνω αριστερή γωνία χαρτί έτρεμε ανάμεσα στα δά-

---

* Πρόσθετο, πτυσσόμενο κάθισμα στα μέσα μεταφοράς. Το σχεδίασε ο μηχανικός Μπερνάρ Στραποντέν τον 19ο αιώνα, στον οποίο και οφείλει την ονομασία του.

χτυλά του. Ήταν μια σελίδα βιβλίου, σχήματος 13×20. Ο νεαρός άνδρας την κοίταξε προσεκτικά για μια στιγμή προτού την ξανακουμπήσει στο στυπόχαρτο. Σιγά σιγά, μες στον συρμό έπεφτε σιωπή. Πού και πού, ακούγονταν μερικά αποδοκιμαστικά «σστ» για να σταματήσουν οι κουβέντες που δεν έλεγαν να κοπάσουν. Και τότε, όπως κάθε πρωί, ο Γκυλαίν καθάρισε τον λαιμό του και άρχισε να διαβάζει μεγαλόφωνα:

Κοκαλωμένο, άφωνο, το παιδί κοίταζε μονάχα το τρομαγμένο ζώο που κρεμόταν απ' την πόρτα του αχυρώνα. Το χέρι του άνδρα πλησίασε στον λαιμό που έπαλλε από ζωή. Η λεπτή λάμα βυθίστηκε αθόρυβα στο απαλό λευκό τρίχωμα κι ένας ζεστός πίδακας ανάβλυσε από την πληγή, πιτσιλίζοντας τον καρπό με κατακόκκινες σταγονίτσες. Ο πατέρας, με τα μανίκια ανασηκωμένα στους αγκώνες, έκοψε τη δορά με λίγες επιδέξιες κινήσεις. Ύστερα, με τα στιβαρά του χέρια, την τράβηξε αργά αργά και η γούνα άρχισε να γλιστράει σαν φτηνιάρικη κάλτσα. Και τότε φάνηκε μέσα σ' όλη του τη γύμνια το λεπτό και μυώδες σώμα του κουνελιού, να αχνίζει ακόμα από τη ζωή που μόλις είχε φύγει. Το κεφάλι, άσχημο και λιπόσαρκο, έγερνε, ενώ τα

μάτια πεταμένα έξω ήταν καρφωμένα στο κενό χωρίς ίχνος μομφής.

Καθώς το φως της μέρας έπεφτε πάνω στα θαμπά τζάμια, οι λέξεις ξεπηδούσαν από τα χείλη του σαν μια μακριά αλληλουχία από συλλαβές, η οποία κάπου κάπου διακοπτόταν από σιωπές που ρουφούσαν τον θόρυβο του τρένου. Για όλους τους επιβάτες του συρμού ήταν ο περιεργός «αφηγητής» αυτός που, κάθε μέρα, διάβαζε, με δυνατή και καθαρή φωνή, τις λιγοστές σελίδες που έβγαζε από τη σάκα του. Επρόκειτο για εδάφια από βιβλία εντελώς άσχετα μεταξύ τους. Ένα απόσπασμα από συνταγή μαγειρικής μπορούσε κάλλιστα να ταιριάζει με τη σελίδα 48 του τελευταίου Γκονκούρ, μια παράγραφος αστυνομικού μυθιστορηματος να διαδεχτεί μια σελίδα ιστορικού βιβλίου. Το περιεχόμενο λίγο μετρούσε για τον Γκυλαίν. Μόνο η πράξη της ανάγνωσης είχε σημασία για κείνον. Διάβαζε το κείμενο δυνατά, όποιο κι αν ήταν αυτό, με την ίδια παθιασμένη αφοσίωση. Και, κάθε φορά, η μαγεία λειτουργούσε. Καθώς οι λέξεις έφευγαν από τα χείλη του, έπαιρναν μαζί τους λίγη από την αναγούλα που τον έπνιγε καθώς πλησίαζε στο εργοστάσιο:

Επιτέλους, η λάμα του μαχαιριού άνοιξε την πύλη του μυστηρίου. Με μια μεγάλη τομή, ο πατέρας άδειασε την κοιλιά του ζώου που

ξέρασε τα αχνιστά σωθικά. Τα έντερα ξεχύθηκαν θαρρείς και αδημονούσαν να βγουν απ' τον σκελετό μες στον οποίο ήταν φυλακισμένα. Ό,τι απόμεινε απ' το κουνέλι ήταν ένα τόσο δα ματωμένο κουφάρι φασκιωμένο με μια πετσέτα κουζίνας. Λίγες μέρες μετά, εμφανίστηκε ένα άλλο κουνέλι. Μια άλλη λευκή γούνινη μπαλίτσα που χοροπηδούσε μες στη θαλπωρή του κουνελώνα, με τα ίδια κόκκινα μάτια που κοίταζαν το παιδί πέρα απ' το βασίλειο των νεκρών.

Χωρίς καν να σηκώσει το κεφάλι του, ο Γκυλαίν έπιασε προσεκτικά το δεύτερο φύλλο:

Ενστικτωδώς, οι άνδρες έπεσαν με τη μούρη στο χώμα, κυριευμένοι από την ακατανίκητη επιθυμία να χωθούν, να χωθούν όσο πιο βαθιά γίνεται στον κόρφο της προστατευτικής γης. Κάποιοι έσκαβαν το χώμα με τα γυμνά τους χέρια, σαν τρελαμένα σκυλιά. Άλλοι, κουλουριασμένοι, πρόσφεραν την εύθραυστη ραχοκοκαλιά τους στα θανατηφόρα σράπνελ που έπεφταν πάνω τους βροχή. Έγιναν όλοι ένα κουβάρι – ένα αντανακλαστικό που ερχόταν από τα βάθη των αιώνων. Όλοι εκτός από έναν, τον Ζοζέφ, που έστεκε ορθός καταμε-

σής του χάους και που, με μια ακατανόητη κίνηση, αγκάλιασε τον κορμό μιας πανύψηλης ασημένιας σημύδας που υψωνόταν αντίκρου του. Από τις εντομές που αυλάκωναν τον κορμό, το δέντρο στάλαζε πηχτό ρετσίνι, χοντρά δάκρυα χυμού που λαμπύριζαν στην επιφάνειά του προστού αργοκυλήσουν. Το δέντρο άδειαζε, όπως ακριβώς κι ο Ζοζέφ, που το καυτό του κάτουρο έτρεχε στους μηρούς του. Με κάθε νέα έκρηξη, η σημύδα ριγούσε πάνω στο μάγουλό του, τρεμούλιαζε στην αγκαλιά του.

Ο νεαρός άνδρας δεν ξεκόλλησε τα μάτια του από τις σελίδες –καμιά ντουζίνα ήταν– τις οποίες ανέσυρε από τη σάκα του μέχρι που το τρένο έφτασε στον σταθμό. Καθώς ο απόηχος των τελευταίων λέξεων που πρόφερε έσβηνε στον ουρανίσκο του, κοίταξε για πρώτη φορά αφότου επιβιβάστηκε στον συρμό τους άλλους επιβάτες. Στα πρόσωπά τους είδε την απογοήτευση, τη θλίψη, όπως συνήθως άλλωστε. Ήταν κάτι το φευγαλέο, όσο κρατάει το τίναγμα της ουράς του αλόγου. Το βαγόνι άδειασε αμέσως. Σηκώθηκε κι αυτός με τη σειρά του. Το στραποντέν ξανάκλεισε μ' έναν ξερό κρότο. Κλακέτα τέλους. Μια μεσόκοπη γυναίκα του φιθύρισε ένα ντροπαλό «ευχαριστώ». Ο Γκυλαίν της χαμογέλασε. Πώς να τους εξηγήσει ότι δεν το έκανε

γι' αυτούς; Καρτερικά, άφησε τη θαλπωρή του βαγονιού, παρατώντας πίσω του τις σελίδες της ημέρας. Του άρεσε να ξέρει πως βρίσκονταν εκεί, μαγκωμένες ανάμεσα στην έδρα και την πλάτη του στραποντέν, μακριά απ' τον ολέθριο ορυμαγδό απ' τον οποίο γλίτωσαν. Έξω, η βροχή δυνάμωνε ολοένα. Όπως κάθε φορά που πλησίαζε στο εργοστάσιο, άκουσε και σήμερα μες στο κεφάλι του την τραχιά φωνή του γερο-Τζουζέππε. «Μικρέ, εσύ δεν είσαι φτιαγμένος γι' αυτό. Δεν το ξέρεις ακόμα, αλλά δεν είσαι φτιαγμένος γι' αυτό!» Ο γέρος ήξερε για τι πράγμα μιλούσε. Αυτός ο γέρος που δεν είχε βρει τίποτα καλύτερο απ' το κόκκινο παλιόκρασο για να παίρνει κουράγιο να συνεχίζει. Ο Γκυλαίν δεν έδινε σημασία, πιστεύοντας απελώς ότι τελικά η ρουτίνα θα τα ρύθμιζε όλα. Ότι θα τρύπωνε στη ζωή του σαν φθινοπωριάτικη ομίχλη και θα μούδιαζε τις σκέψεις του. Όσα χρόνια κι αν είχαν περάσει όμως, στη θέα του ψηλού, ρυπαρού, ξεφτισμένου περιβάλου ένιωθε πάντα την αναγούλα να του ανεβαίνει στον λαιμό. Από την άλλη πλευρά, ήταν αμπαρωμένο το Πράγμα, καλά προστατευμένο από τα βλέμματα. Το Πράγμα που τον περίμενε.

Η ΚΑΓΚΕΛΟΠΟΡΤΑ ΑΦΗΣΕ ΕΝΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟ τρίξιμο στ' αυτιά του καθώς την έσπρωξε για να περάσει στον χώρο του εργοστασίου. Ο θόρυβος απέσπασε την προσοχή του φύλακα απ' το βιβλίο του. Μετά από αμέτρητα φυλλομετρήματα, η επανέκδοση του 1936 του *Βρετανικού του Ρακίνα* που κρατούσε στα χέρια του έμοιαζε με πληγωμένο πουλί. Ο Γκυλαίν αναρωτήθηκε αν ο Υβόν Γκριμπέρ άφηνε ποτέ το πόστο του. Αυτός ο άνθρωπος έμοιαζε να αδιαφορεί παντελώς για την έλλειψη άνεσης σε τούτο το, δύο επί τρία, παράπηγμα, που έμπαζε από παντού, αρκεί να είχε μαζί του το μεγάλο πλαστικό κασόνι όπου στοιβάζονταν τα βιβλία του. Στα πενήντα εννιά του, το κλασικό θέατρο ήταν η μόνη αληθινή αγάπη της ζωής του και δεν ήταν σπάνιο, ανάμεσα σε δυο αφίξεις φορτίων, να τον δεις να μπαίνει στο πετσί του Δον Ντιέγο* ή να

---

* Ηρωας του *Ελ Σιντ* του Κορνέιγ.

τυλίγεται με την τήβεννο ενός φανταστικού Πύρρου, καθώς τα μακριά του χέρια έσκιζαν με θεατρικές κινήσεις τον αέρα της παράγκας του, αφήνοντας για όση ώρα κρατούσε ο φλογερός μονόλογος τον άχαρο ρόλο –για τον οποίο έπαιρνε τρεις κι εξήντα– του ν’ ανεβοκατεβάζει την ασπροκόκκινη μπάρα που έφραζε την είσοδο του εργοστασίου. Πάντα ντυμένος στην τρίχα, ο Ύβόν περιποιείτο ιδιαίτερος το λεπτό μουστάκι που στόλιζε το πανωχείλι του, δίχως να χάνει ποτέ την ευκαιρία να παραθέτει τον μεγάλο Συρανό: «Λόγια λεπτά, μύστακες λεπτοί!» Από τη μέρα που ανακάλυψε τον έμμετρο στίχο, ο Ύβόν Γκριμπέρ τον ερωτεύτηκε παράφορα. Το να υπηρετεί πιστά τη ρίμα έγινε η μόνη του αποστολή επί της γης. Ο Γκυλαίν συμπάθουσε τον Ύβόν για την τρέλα του. Και επιπλέον γιατί ήταν ένας απ’ τους λιγοστούς ανθρώπους που δεν ενέδωσαν στον πειρασμό να τον φωνάζουν Βιλαίν Γκυνιόλ. «Καλημέρα, Ύβόν».

«Καλημέρα, μικρέ». Όπως ο Τζουζέππε, έτσι κι αυτός προσφωνούσε πάντα τον Γκυλαίν με αυτό το επίθετο. «Ο χοντρομαλάκας είναι κιόλας εδώ». Ο Ύβόν έτσι αποκαλούσε το αφεντικό, ποτέ διαφορετικά. Πρώτα «χοντρός» και μετά «μαλάκας». Όταν δεν στιχουργούσε, ο φύλακας μιλούσε λακωνικά, όχι γιατί φειδόταν λέξεων αλλά γιατί προτιμούσε να φυλάει τη φωνή του για το μόνο πράγμα που άξιζε πραγματικά γι’ αυτόν: τη ρίμα. Καθώς ο Γκυλαίν απομακρυνόταν

προς το πελώριο λαμαρινένιο υπόστεγο, ο Ύβον του πέταξε δυο στίχους δικής του σύνθεσης:

*Νεροποντή ξεσπάει, παράξενα, αιφνίδια
Με βία το χαλάζι χτυπάει τα κεραμίδια*

Το Πράγμα ήταν εκεί, ογκώδες και απειλητικό, καταμεσής του εργοστασίου. Στα δεκαπέντε και βάλε χρόνια που δούλευε εδώ, ο Γκυλαίν δεν μπόρεσε ποτέ να το αποκαλέσει με το πραγματικό του όνομα, λες και το απλό γεγονός να το ονοματίσει αποτελούσε απόδειξη της αναγνώρισής του, ένα είδος σιωπηρής αποδοχής την οποία επ' ουδενί ήθελε. Η άρνησή του να το ονοματίσει ήταν ο τελευταίος προμαχώνας που είχε υψώσει ανάμεσα σε αυτό και τον ίδιο, αποφεύγοντας έτσι να του πουλήσει για πάντα την ψυχή του. Το Πράγμα λοιπόν έπρεπε να αρκεστεί στο σώμα του Γκυλαίν και μόνο. Το χαραγμένο στο ατσάλι του γίγαντα όνομα ανάδιδε την μπόχα ενός επικείμενου θανάτου: Zerstor 500, από το ρήμα *zerstören* που σημαίνει «καταστρέφω» στην ωραία γλώσσα του Γκαίτε. Το Zerstor Fünf Hundert ήταν ένα τερατούργημα –γύρω στους έντεκα τόνους– βγαλμένο από τα εργοστάσια της Krafft GmbH το 1986, στα νότια του ποταμού Ρουρ. Την πρώτη φορά που το είδε ο Γκυλαίν δεν εντυπωσιάστηκε καθόλου από το γκριζοπράσινο χρώμα του μεταλλικού περιβλήματος. Τι πιο φυσικό από

μια πολεμική απόχρωση για ένα μηχάνημα που έχει ως μοναδική αποστολή του την καταστροφή; Εκ πρώτης όψεως, έμοιαζε με θάλαμο βαφής ή με τεράστια γεννήτρια, ακόμα και –το άκρον άωτον του παραλόγου!– με γιγάντιο περιστροφικό πιεστήριο. Η μόνη εμφανής βλέψη του Πράγματος ήταν η ασχήμια. Όμως αυτό ήταν απλώς η κορυφή του παγόβουνου. Στη μέση του γκριζουτσιμεντένιου δαπέδου, το χαλινό στόμα του τέρατος σχημάτιζε ένα σκοτεινό ορθογώνιο τέσσερα επί τρία μέτρα που οδηγούσε στο άγνωστο. Εκεί, προφυλαγμένο μες στο σκοτάδι, στο βάθος μιας πελώριας ατσάλινης χοάνης, βρισκόταν το φοβερό μαραφέτι, μια μηχανή δίχως την οποία το εργοστάσιο θα ήταν απλώς μια άχρηστη αποθήκη. Από τεχνικής πλευράς, το Zerstor 500 όφειλε το σοφά επιλεγμένο όνομά του –Καταστροφέας 500– στα πεντακόσια χοντρά σαν αντρικές γροθιές σφυριά που ήταν βαλμένα ανά πεντάδες πάνω απ’ τους δυο οριζόντιους κυλίνδρους που κάλυπταν ολόκληρο το πλάτος της χοάνης. Επιπλέον, υπήρχαν εξακόσια μαχαίρια από ανοξείδωτο ατσάλι κατανεμημένα σε τρεις άξονες, τα οποία γύριζαν με ταχύτητα οκτακοσίων στροφών το λεπτό. Εκατέρωθεν τούτης της κόλασης, καμιά εικοσαριά ακροφύσια σχημάτιζαν μια τιμητική φρουρά που εκτόξευε διαρκώς νερό σε θερμοκρασία 120 °C υπό πίεση 300 ατμοσφαιρών. Και πιο πέρα, οι τέσσερις ισχυροί βραχίονες του αναμείκτη μες στο ανοξείδωτο περίβλημά τους. Τέλος,

κλεισμένος στη σιδερένια φυλακή του, ο τερατώδης ντιζελοκινητήρας ισχύος χιλίων ίππων έδινε ζωή στο μηχανήμα. Το Πράγμα γεννήθηκε για να αλέθει, να συνθλίβει, να λιώνει, να σακατεύει, να σκίζει, να κομματιάζει, να κουρελιάζει, να πετσοκόβει, να αναδεύει, να ζυμώνει, να ζεματίζει. Αλλά ο καλύτερος ορισμός που άκουσε ποτέ ήταν εκείνος που ο γερο-Τζουζέππε χαιρόταν να τον λέει φωναχτά όταν το παλιόκρασο που κατέβαζε ολημερίς δεν έφτανε για να σβήσει το βαθύ του μίσος, συσσωρευμένο μίσος χρόνων ολάκερων, για το Zerstor 500: «Γενοκτονία!»